JUBILÆUM

Dansk Kvindesamfund fejrede den 24. Februar sin 40-aarige Jubilæumsfest i Nimbs Selskabslokaler i København.

Under megen Højtidelighed afsløredes »Dansk Kvindesamfund«s Banner, der fremstiller en ung Pige med »Guldhornet«, smukt tegnet og broderet af Frk. Anna Munch og Fru Ida Hansen.

Tilstede ved Festen var bl. a. Konsejlspræsidenten, der med stor Varme talte Kvindernes Sag og i smukke Ord udtalte sin Anerkendelse af »Dansk Kvindesamfund«s Arbejde i de forløbne Aar.

Der indløb Telegrammer fra alle Nordens Kvindeforeninger, og Festen forløb fra først til sidst meget stemningsfuldt og fornøjeligt.

Landsforbundets Sparebøsse bør findes paa ethvert Medlems Bord som en Opfordring til at yde Bidrag til Sagens Fremme.

Dersom jeg var Kvinde.

Dersom jeg var Kvinde vilde jeg anvende mit meste og bedste Arbejde paa at overbevise Folket om, at Politik hverken er andet eller mere end offentlig Husholdning, Udtrykket for den fælles Vilje til at opnaa de fælles Goder.

Politik er ikke i sig selv et »smudsigt Spil«, men kan gøres dertil af Samfundets Fjender og Forrædere, der benytter den politiske Magt til egen Fordel og derfor skræmmer ærlige Folk fra at nærme sig.

Dersom man spilder snavset Vand pan sit Stuegulv, forlader man da sit Hus? Dersom Tjenestepigen er uærlig, udygtig og upaalidelig, slutter man da deraf, at huslig Gerning er et daarligt, nedværdigende Arbejde?

Dersom jeg var Kvinde vilde jeg søge at overbevise mine Medsøstre om, at Nationen, Staten og Kommunen er Hjemmenes Overledelse og griber ind i Hjemmenes mest intime Forhold. Lovene bestemmer naar vore Børn skal sendes i Skole, og hvorlænge de skal blive der. Lovene bestemmer hvad de skal lære. Lovene bestemmer vore Boligforhold og vore Arbejdsforhold. Lovene bestemmer Prisen paa vore Fødemidler og Klæder. Hvorledes kan da Kvinderne lede deres egne Hjem uden gennem Lovene, og hvorledes kan Lovene kontrolleres uden gennem Politik? For en Nutidskvinde at erklære: »Jeg har intet med Politik at skaffe«, er at sige: »Kun af Navner jeg Hustru og Moder«.

Hvad kan vi da gøre! Vi kan slutte os til Kvindevalgretsbevægelsen hver i sin Kreds, arbejde i de lokale Foreninger, og dersom der ingen findes danne en. Hver især skal tænke, at det Arbejde, der skal gøres, skal man gøre selv.

Frit efter
»Woman's Journal«.

Østerlandske Kvinder.

Formanden for den internationale Alliance for Kvinders Valgret, Fru Carrie Chapmann Catt, er for Tiden paa en Rejse rundt om Jorden. Det er hendes Hensigt at undersøge Kvindernes Kaar i forskellige Lande og Mulighederne for at fremkalde en Bevægelse blandt dem, der kan lede til en Forbedring af deres sociale og familieretlige Stilling. Samtidig besøger Fru Catt en Del Stater, hvor Valgretsbevægelsen allerede er i fuld Gang, og hvor hun søger at hjælpe og opmuntre dens Ledere.

Fru Catt har sendt en Række Rejsebreve til det internationale Kvindevalgretsblad, og vi har tænkt os, at et af dem, der indeholder en Skildring af det hellige Land, vilde have Interesse for vore Læsere. Det giver et godt og paalideligt Billede af de kulturelle Tilstande i et af de Lande, hvor Kvinderne er længst tilbage i Udvikling.

Det hellige Land.

— — Den 18. November gik vi om Bord i et Skib, der skulde anløbe Jaffa, Jerusalems Havnestad, og næste Morgen kastede vi Anker under en blaa Himmel med straalende Solskin paa Jaffas skønne klippekransede Red, som er berømt fra Bibelens Beretning om Jonas, der blev kastet overbord som Offer til Stormens Gud, og fra Myten om Andromeda, der lænket til Klippen blev befriet af Perseus. Vi blev roet ind til Kysten i Smaabaade, der dansede som Propper paa Vandet, og landsatte paa en lille stensat Mole mellem en Menneskemasse, der for vort uvante Øje tog sig ud, som om den nylig var traadt frem fra et Teaters Kulisser. Vi klatrede op ad snævre, stenede Stier og gennem smaa bitte mærkelige Gyder, der stadig førte opad — thi Jaffa ligger paa en stejl Bjærgskraaning — indtil vi naaede vort Hotel.

Sceneriet var henrivende — fortryllende! Og vor Begejstring vedvarede under hele den fire Timer lange Jernbanetur til Jerusalem. Mænd, iført sælsomme Dragter, gik og pløjede, undertiden med Kameler, sommetider med Æsler, men altid med Oldtidens enkeltstjærtede Plov. Masser af Nutidens Davidskikkelser i malerisk stribede »Kjortler« vogtede deres Hjorde — thi det var Davids Land, vi rejste gennem. Man viste os en Klippehule, hvor Samson havde erklæret Dalila sin Kærlighed, og selve den Plet, hvor Goliat faldt! Man skulde tro, at Bibelens Blade aabnede sig og lod sine historiske Skikkelser træde lyslevende frem for vort Øje. Man kunde forestille sig alt, hvad man selv ønskede, mens Dragomanen udpegede snart dette og snart et andet Sted som Scenen for en kendt bibelsk Begivenhed.

Men ak! Det hellige Land berøvede os mange Illusioner. Vi saa f. Eks. en skøn Rebekka, der barfodet, smidig, yndefuld, klædt i et blaat, flagrende Gevant viste sig som en Silhuet med en lys Stenmur til Baggrund. Hun bar en Vandkrukke paa Hovedet og holdt en anden i Haanden. Intet Billede kunde være skønnere! Men da vi kom nærmere, opdagede vi, at hendes Ansigt var stærkt tatoveret, hendes Haar uplejet, hendes Dragt over al Beskrivelse snavset. Landets Kvinder er næsten alle tatovede. Da man har opdaget Tegn til Tatovering paa kvindelige Mumieansigter i Ægypten, er det ikke usandsynligt, at Skikken har været almindelig